Oscilația continuă a pendulelor

On Februarie 10, 2013

Desăvârșește-ți evoluția, fără să dai cunoașterii de sine o interpretare falsă.

Uneori mă trezeam noaptea, brusc, aproape panicat, frământat de gândul de a găsi pe cineva, sau ceva. Spațiu. Tăcere. Nemișcare. Nu știam nici eu prea bine ce era acest copleșitor și nelămurit *memento* al angajării într-un real care poate fi cucerit doar prin imaginație, care nu încetează a uimi. Un gând, luminând o clipă ca un fulger, fără șovăire în forma sa, stingându-se apoi într-un mod ciudat, găsind ecou viu în mintea mea tulburată de iluzia unui vis.

Iar acest gând ambivalent, însumarea exigențelor mele în permanentă creștere, conectorul adaptat pentru a fi prins în jurul unei baterii încărcată cu stimuli neutri, își pregătea marea lovitură: forțarea limitelor mele până la punctul de agonie. Orice încercare de a afla sensul vieții într-un moment de rătăcire, slăbiciune a propriei voințe, este sortită unei deplasări în exil, într-o fierbere interioară care ar scoate din minți pe oricine.

În mintea mea se producea o schimbare adâncă. Intram în zona gri a ambiguității. Moment în care parcă nu se întâmpla nimic, dar ceva sporea în intensitate. O paralizie, secondată de o intensă încordare în punctul de întâlnire cu necunoscutul. Cu cine îmi măsuram forțele?

Nu aveam nicio țintă, nu urmăream niciun rezultat, ci mă lansam ca o săgeată din arcul prea încordat, departe de mine însumi. Eram orbit de o tainică chemare, o vibrație a ceva sau a cuiva care îmi întuneca logica.

Nu pot să contrazic adevărul exprimat odată de un scriitor anonim: " *Unii oameni se urcă într-un tren rapid, dar nu știu nici ei prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâie de colo colo, până se trezesc; apoi o iau de la capăt, până se pierd de tot.* "

Leadership: Ești în stare să te opui unei experiențe particulare care te marchează prin realismul ei, unde trăirile îmbracă forme și manifestări nebănuite ale atașamentului tău față de convingerile pe care le respecți în mod conștient?

Urcasem și eu în acel tren rapid *al paso del momento* , fără să știu ce caut, fără să pot determina vreo schimbare, fără să mă pot separa de percepțiile mele asupra "vidului". Rațiunea-mi era sugrumată de un ciudat paradox: mă lăsam dominat de alte coordonate, fără să știu ce anume stătea la baza acestora. Se năștea în mine o contradicție între "aria" conștiinței mele și diversitatea altor conștiințe, o contradicție între ceea ce voiam și ceea ce puteam.

Nu mai știam ce este adevărat și ce este iluzie. Convingerea superioară pe care o respectam în mod conștient era aceea că nu pot trăi simultan în două lumi diferite, a visului și a realității. Asemenea lui Kant, ajunsesem să am pasiunea neobositelor căutări. Interogam continuu cauzele interne inerente care fac posibile fenomenele. Dar dacă Kant își depășea continuu limitele pe care se credea îndreptățit să le fixeze într-un moment determinat al cercetărilor sale, pe mine mă inhiba analizarea acelor gânduri îndreptate spre esența mea.

Prototipul unei veritabile și indispensabile experiențe care interfera sau interacționa cu un spațiu privat al gândirii lucide, al auto-cunoașterii ascunse. Găsirea răspunsurilor într-o complexitate nelimitată era sursa neliniștii mele.

Vedeam prin niște perdele gri, o lumină difuză. Am întins mâna și am încercat să le dau la o parte. Un soi de conștiință nouă s-a ancorat în mine, cu o mulțime de rotițe și arcuri mi-a constrâns, mi-a împins spre "înapoi" prezenta conștiință. Şi voia să evolueze până la limita maximă posibilă, inoculându-mi anumite valori, dar și un sentiment enorm de vinovăție.

Două pendule când vor reveni simultan în poziția inițială? Două conștiințe, două cunoașteri când se vor înțelege? Până când se vor bate ele în mintea mea? Până când vor exercita ele o presiune asupra propriei mele personalități?

Leadership: Ce interpretare poți să dai cunoașterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianță gravă?

Te urci într-un tren fără să știi unde te îndrepți? Te lași orbit de o tainică chemare, de o vibrație a ceva sau a cuiva care îți întunecă logică? Acorzi prioritate sau exagerezi valoarea unui singur element care participă la alchimia propriei tale deveniri? Te transformi într-un împătimit căutător de certitudini și incertitudini? Te îndepărtezi de tine însuți?

Mare parte din evoluția ta este rezultatul explorării unei noi cunoașteri vitale care nu te seduce cu multă culoare, dar îți oferă certitudinea unei "treziri" din amorțeala unei stări perpetue de așteptare, de insatisfacții, datorate incertitudinii în a putea distinge "realul" de "imaginar".

Cunoașterea de sine este rezultatul depășirii propriilor limite în lupta cu "demonii", când ești pus în fața unor imperative presante ale realității care schimbă semnificația pe care o dai vieții.

Personal, dau o singură interpretare cunoașterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianță gravă: aceea ca trăirea amenințătoare a sentimentului de incontrolabilitate și de neajutorare decide adevărata capacitate a caracterului meu de a se schimba radical.

Puterea de a fi altfel vizează în mod expres capacitatea caracterului de a se modifica sub influența unei situații schimbate în mod radical de imaginea pe care rațiunea ta o creează într-o realitate mărginită.

Acesta este momentul când înțelegerea îți scapă și intri în zona gri a ambiguității – factorul de amplificare a instabilității de sine. Acesta este momentul, critic în dezvoltarea ta ca viitor lider, pe care eu îl numesc " *neglijarea funcției vital-stimulatoare* ", luciditatea critică în raport cu acceptarea.

Astfel orizonturile tale, în loc să se limpezească și să se extindă, se apropie tot mai mult de punctul zero, de acel vid interior în care oricât ai așterne noi sensuri, noi deslușiri, lumini, trăiri, ele nu ajung la un numitor comun, nu se pot atinge. Ajungi să te afli în ipostaza călătorului care se urcă într-un tren rapid, fără să știe nici el prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâi de colo colo, până te trezești; apoi o iei de la capăt, până te pierzi de tot.

Totdeauna rămâne loc pentru inefabil, pentru mister, pentru o necunoscută greu de dezlegat în ecuația construită cu minuțiozitate: *autocunoaștere-armonizare-evoluție* . Pentru asta trebuie să te separi de percepțiile tale asupra "vidului". Să nu-ți lași sugrumată rațiunea de coordonate impuse, ci să-ți stabilești tu însuți alte coordonate în concordanță cu cerințele prezentului și putinței tale.

A lăsa realitatea să te învingă este mărturia unei experiențe particulare de tipul "fantastic", devenite în timp o sursă de îngrijorare pentru toți cei care încearcă să se împace cu povara unei vieți trăite fără griji și fără provocări.

Oscilația continuă a pendulelor desemnează revolta celor două conștiințe pe trebuie să le separi pentru ca leadershipul tău să sporească – acea cunoaștere a luminii, care te călăuzește neîncetat ca o stea, și acea cunoaștere a întunericului, care îți acaparează orizonturile, dând senzația că nu mai ai scăpare, că ești cumva singur cu tine însuți, cu neliniștile și fricile tale.

Adoptă o viziune nouă asupra ta și a conștiinței tale, o viziune nouă, luminoasă, debarasându-te de emoțiile negative generate de frica de nou. Lumea, așa cum a spus Darwin, va aparține celor adaptabili dar și receptivi la cerințele prezentului și viitorului.

Desăvârșește-ți evoluția, fără să dai cunoașterii de sine o interpretare falsă.

Source: https://neculaifantanaru.com/oscilatia-continua-a-pendulelor.html